

LONGHERA

Vallomás Édesanyámnak

Édes lelkem, Édesanyám!
Elvett a sors tőlem korán,
Sirattalak is eleget,
Hogy nem láthatlak tégedet.

Apró, fűrge termetedet,
Felhőt űző tekinteted,
Simogató, dolgos kezed
Többé már nem érezhetem.

Nem hallom már kacagásod,
Szelíd, okos, bölcs tanácsod,
Titkaimban nem osztozol,
Könnyeimet nem szárítod.

Tanítottál szépre, jóra,
Emberségre, igaz szóra,
Munkára és becsületre,
Mások megsegítésére.

Erőd soha el nem hagyott,
Tűrelmed nem fogyatkozott.
M megbocsátó szereteted
Sok-sok ember élvezhette.

Édes lelkem, Édesanyám!
Köszönöm, hogy miénk voltál.
Féltem őrzöm emlékedet,
Soha el nem felejtetek.

Anyák napja nem múlhat el,
Hogy rólad ne emlékezzem.
Gyöngyvirágok is kinyíltak,
Mint harangok, bennem búgnak.

Ó, iszonyat! / József Attilához

Attila, kedves!
Szavaiddal, meglehet,
Már mindent kiírtam
Magamból – veled.
Mégis idehajt az igyekezet,
Hogy születésnapodon
Elmondjam neked:

Nem sokat, vagy inkább
Csak szóban változott a kor,
S hogy lelkünket most is
Marja, szennyezi a kór,
S minden reményünk lassan
Odavész a „csend talapzatában”,
Az emberek, mint akkor, most is
Munkára, kenyérre éheznek,
Most is árad parttalan’
A szegénység,
Az emberek jó része éhbérért,
Mint koldusok koldulják
A jelent, s holnapra már
Csak a nincs asztalánál
Kotorják a morzsát, ha lehet,
S minden, mi erkölcsös, hiába
Éhezi a jót, s még az „álom
sem jön, a szabadító”,
Hogy feloldozza a valóság
Kínzó bűneit, a „rendet”.

Talán te is az utcán állnál,
S csillagok fényénél hálnál,
S ugyanúgy éheznél, mint hajdan,
S elmennénk melletted,
Átnézve rajtad nem tudnánk,
Ki vagy. Hogy te vagy!
Ó, iszonyat!

Egy epizód / Öcsém emlékére

Sütött a nap, ragyogott a kék ég,
a kórház-parkban nyílt az ibolya
s az apró százszorszép. Mintha nem tél,
hanem rügyfakasztó tavasz lett volna.

Csokrot kötöttem, s felvittem neked,
hogy örülj, és lásd a megújulást,
s akard tovább élni az életed!
Füledbe súgtam hát: "Kelj fel és járj!"

Hogy járhattál volna, én ostoba!
Hiszen egész napra ágyhoz láncolt
az infúzió, a napi program.

Sűrűn elnyomott a jótékony álm,
s ébren is leginkább hallgattál csak,
s nézted, ahogy az árny fényt fal a falon.

Légy Zorba!

Ha minden üt, és minden fáj,
S gorombán ostoroz a világ,
Kiálts!

Ha mindenki már csak hiány,
Kit szeretted, s ki szeretett,
Kiálts!

Ha széttört a lant, s húrja szakadt,
S mi körülvesz, minden csupa hant,
Kiálts!

Ha fekete győz színek felett,
Vonulj vissza, törd össze kezed,
Kiálts!

De előtte verd meg a dobot,
Hogy a süket csend felsikoltson,
S veled kiáltson, hogy elég!

Elég, elég, elég!
Légy Zorba, ha már minden veszett,
Táncolj, s ne félj, végső esélyed ez.

Mondd, meddig lehet...?

Mondd, hogy nem igaz!
Mondd, hogy félrehallás!
Mondd, hogy egy rossz „vice”!
Mondd, hogy kitalálás!

Nem, ezt nem lehet elhinni!
Nem, ezt nem lehet felfogni!
Nem, ezt nem lehet megtenni!
A szörnyűséget ünnepelni,
Emlékművet állítani?!

Nem volt elég a rettenet,
Melyet eszement horda tett?!
Nem volt elég az örület,
Melyben pusztultak nemzetek?!
Nem volt még elég a bajból?
Nem volt elég még a jajból?
Nem volt elég még a tűzből?
A gázkamrák füstjéből?
A kiirtott ártatlanok véréből?
A meggyalázott emberiségéből?

Hová, háová, meddig?!
Hová tartunk? S meddig?!

Meddig lehet múltunk
Átírni felettünk?
Meddig lehet örökségünk
Feledni felettünk?

Hogy hagyhatjuk el nagyjaink',
Kik a nemzetet előbbre vitték?
Hogy tagadhatjuk meg azokat,
Kik éltüket áldozták e nemzetért?

Hogy feledhetjük:
„Mi dolgunk a világon?
Küzdeni erőnk szerint a legnemesebbekért!”

***

Kortárs magyar irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>

***

Irodalom csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/magyarirodalom/>